

[Arbejds- og Socialministeren.]

kraften anvendt i det private Erhverv og det produktive Arbejde, og dette maa være Maalet for den Beskæftigelsespolitik, der føres.

Naar jeg ved at fremsætte nærværende Lovforslag alligevel mener, at Staten i et vist Omfang maa gaa ind for at sætte offentlige Arbejder i Gang til Imødegaaelse af Arbejdsløshed, skyldes det, at jeg tvivler paa, man ved almindelige Forholdsregler kan opnaa en fuldstændig Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Der vil altid rundt i Landet og navnlig i Vinterhalvaaret findes en Del lokal Arbejdsløshed, ogsaa langvarigt arbejdsløse.

Det nærmeste Spørgsmaal bliver da, til Fordel for hvem de offentlige Arbejder skal iværksættes. Her ser jeg saadan paa det, at vi i vor Lovgivning om Arbejdsløshedsunderstøttelse har et Instrument til at afhjælpe den Trang, der kan være Følgen af, at en Mand bliver arbejdsløs i en kortere Tid. Derfor skal de offentlige Arbejder normalt ikke iværksættes til Fordel for dem, der er kortvarigt arbejdsløse. De langvarigt arbejdsløse frembyder imidlertid et andet Problem, for det viser sig, at den, der har gaaet ledig i lang Tid, har meget vanskeligere ved at skaffe sig og beholde et Arbejde paa det frie Marked end en almindelig Arbejder. Hvis det offentlige derfor ikke reserverer ham Adgang til at faa Arbejde ved særlige Beskæftigelsesforanstaltninger, risikerer man, at han kommer ud i en Arbejdsløshed, der med længere og længere Mellemrum bliver afbrudt af Arbejde af kortere og kortere Varighed. Han taber til sidst fuldstændig Evnen og Lysten til at arbejde og vil selv under de bedste Konjunkturer ikke kunne udfylde en Plads i den normale Produktion.

Undertiden hører man, at de offentlige Arbejder trækker normal Arbejdskraft fra det private Erhverv, men jeg vil gerne understrege, at dette aldrig bør være Tilfældet. Det maa stadig fremhæves, at offentligt Arbejde kun er en Supplering af Arbejder, iværksat af det private Erhvervsliv, og at Arbejdskraften derfor altid i første Række maa staa til Raadighed for dette. Det opnaar man efter min Mening ogsaa ved Beskæftigelsesarbejderne, idet man efter Beskæftigelsesloven kun benytter de med lang Varighed ledige, saaledes at de kortere Tids ledige, hvilket vil sige den bedste Arbejdskraft, staa til Raadighed for det private Erhvervsliv. Yderligere har man indført den Sikkerhed, at de Arbejdere, der beskæftiges efter Beskæftigelsesloven, staa tilmeldt den offentlige Arbejdsanvis-

ning for arbejdsløse og derfor skal tage almindeligt produktivt Arbejde, saafremt saadant kan anvises dem.

Naar man derfor efter Beskæftigelsesloven holder sig til den Arbejdskraft, der allerede har en lang Ledighed, sikrer man sig i Virkeligheden, at der til Stadighed er en Reserve af kvalificeret, kortvarigt ledig Arbejdskraft til Raadighed for de private Erhverv, som maatte søge Arbejdskraft, samtidig med at man ved hele Tiden at tage fra Bunden af den til Raadighed værende Arbejdskraft søger at sikre sig, at de, der trænger mest til det, først kommer i Arbejde igen. Det er Betragtninger af denne Art, som ligger bag ved nærværende Lovforslag.

Det er ogsaa i Overensstemmelse med disse Betragtninger, naar det i Forslagets § 1 fastslaas, at det paahviler Arbejds- og Socialministeren nøje at følge Beskæftigelses-situationen i Landet og under Hensyn til denne efter Forhandling med vedkommende Fagminister og Regeringens Beskæftigelsesudvalg at træffe Bestemmelse om, hvorvidt og hvornaar et Arbejde, der med Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden som væsentlig Formaal agtes iværksat af Staten eller med Statstilskud, skal bringes til Udførelse. Ved saaledes at lade Arbejds- og Socialministeren have Mulighed for at gøre beskæftigelsesmæssige Synspunkter gældende ved Iværksættelse af statslige eller med Statstilskud gennemførte Beskæftigelsesarbejder, tilstræber man netop at opnaa en større Effektivisering og Koordinering af Statens beskæftigelsesmæssige Foranstaltninger end tidligere.

Med Hensyn til de vigtigere enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg kun bemærke, at man, som det fremgaar af Forslagets § 3, har fastsat 48 Timers Arbejdsugen som det normale ved alle de her omhandlede Arbejder; bortset fra Beskæftigelseslovens Omraade har 48 Timers Arbejdsugen normalt været gældende for Statens Beskæftigelsesarbejder, og ved en i Sommeren 1945 given, af de bevilgende Myndigheder tiltraadt Disposition blev Arbejdstiden ogsaa for Beskæftigelseslovens Omraade ændret fra 40 Timer til 48 Timer om Ugen, indtil der var disponeret over en samtidig given Bevilling paa 118 Mill. Kr. Det bestemtes paa tilsvarende Maade, at den særlig i Beskæftigelsesloven fastsatte Timeløn, som skal anvendes ved et Arbejde, der undtagelsesvis ikke udføres i Akkord, fremtidig skulde afløses af overenskomstmæssig Løn, og denne Regel er ligeledes bibeholdt i nærværende Lovforslag.

Begrundelsen for den foreslaaede Ud-